

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 179/2010-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., vo veci namietaného porušenia základného práva garantovaného čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 1 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 Coe 110/2009 z 25. septembra 2009, v spojení s uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 23 Er 1549/2003-17 z 1. júla 2009, a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 CoE 164/2009 z 8. decembra 2009, v spojení s uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 23 Er 3065/2004-20 z 27. júla 2009, a takto

r o z h o d o l :

1. Veci vedené na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. I. ÚS 179/2010 a I. ÚS 183/2010 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. I. ÚS 179/2010.

2. Sťažnosti spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Spoločnosť Z., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), podala Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 11. januára 2010 a 11. marca 2010 dve sťažnosti, ktorými sa domáhala zrušenia v úvodnej časti označených rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými bola exekúcia platobných výmerov na zaplatenie dlžných poplatkov z omeškania z poistného na zdravotné poistenie vyhlásená za neprípustnú s následkom jej zastavenia. Sťažovateľka je toho názoru, že došlo k porušeniu jej ústavne zaručených práv, ktoré vyplývajú z čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 1 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

2. Podľa ustanovenia § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

3. Podľa ustanovenia § 112 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

4. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenia o spojení vecí, v súlade s citovaným ustanovením § 31a zákona o ústavnom súde je však možné v konaní pred ústavným súdom použiť na prípadné spojenie vecí primerane ustanovenia § 112 ods. 1 OSP.

5. Zo spisov ústavného súdu sp. zn. Rvp 43/2010 a Rvp 495/2010 vyplýva, že tieto veci spolu skutkovo súvisia, týkajú sa tých istých účastníkov, sťažovateľ je vo všetkých veciach zastúpený rovnakým právnym zástupcom a v každej jednej sťažnosti sa na

obdobnom skutkovom základe s totožnou právnou argumentáciou namieta porušenie rovnakých základných práv. Sťažnosti sú po formálnej a obsahovej stránke, s výnimkou označenia napadnutých rozsudkov všeobecných súdov, celkom identické.

6. Prihliadajúc na uvedené ústavný súd v záujme hospodárnosti konania v súlade s ustanovením § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 1 OSP rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03 alebo IV. ÚS 136/05).

9. Zjavne neopodstatnené sú ústavné sťažnosti podané sťažovateľkou proti postupu a napadnutým rozhodnutiam Okresného súdu Trenčín, proti ktorým sama podala riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom rozhodoval krajský súd ako súd odvolací a ktorý

mohol poskytnúť ochranu sťažovateľkiným právam, čo však vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti proti prvostupňovému súdu.

10. Ústavný súd ďalej konštatuje, že už vo viacerých skutkovo i právne rovnakých veciach tej istej sťažovateľky proti postupu a rozhodnutiam Krajského súdu v Trenčíne rozhodol tak, že ich ako zjavne neopodstatnené odmietol (pozri napr. III. ÚS 396/09 a pod.). Keďže prvý senát ústavného súdu v tejto veci nedospel k iným záverom v súvislosti s otázkou namietaného (ne)porušenia označených práv sťažovateľky, v podrobnostiach odkazuje na uznesenie ústavného súdu č. k. III. ÚS 396/09-18 zo 16. decembra 2009, z ktorého vyplýva záver, že všeobecný súd môže rozhodnúť o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo na to zistí dôvody, a aj to, že správca konkurznej podstaty úpadcu nebol oprávnený vydávať individuálne akty ako orgán verejnej správy, a teda nemohol vydať ani platný exekučný titul, na základe ktorého bolo možné viesť exekúciu tak, ako to v prerokovávaných veciach žiadala sťažovateľka, že úlohou ústavného súdu nie je zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov v obdobných (podobných či rovnakých) veciach a že obsahom základného práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie nie je právo na rozhodnutie ústavného súdu, ktoré by malo byť v súlade s právnym názorom sťažovateľky (I. ÚS 265/07 a p.).

11. Všeobecné súdy vrátane súdu exekučného boli oprávnené aj mimo rámec správneho súdnictva skúmať správne akty práve len z hľadiska, či nejde o akty ničotné (nulitné alebo paakty), ktoré nevyvolávajú žiadne právne účinky. Ničotnými sú hlavne akty vydané vecne nepríslušným orgánom. Z uvedeného je potom zrejmé, že napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov vydané v exekučnom konaní boli správne, preto nimi nemohli zasiahnuť do označených práv sťažovateľky, ktorých porušenie namietala.

12. Z týchto dôvodov ústavný súd ústavné sťažnosti mimo ústne pojednávanie a bez prítomnosti účastníkov podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2010